

POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Kancelarii Notarialnej C. spółki partnerskiej (poprzednio:
Kancelaria Notarialna C. spółka partnerska) w W.
przeciwko S. spółce akcyjnej w S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Kancelarii Notarialnej C. spółki partnerskiej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 14 lutego 2023 r., VII AGa 1068/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od doręczenia postanowienia powodowi do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Kancelarii Notarialnej C. spółki partnerskiej w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości

interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06).

Autor skargi kasacyjnej wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni wskazanych powyżej przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazał, że „w oparciu o stan faktyczny analogiczny do niniejszej sprawy zostały bowiem wydane dwa orzeczenia Sądu Najwyższego, z których wynika zupełnie odmienne stanowisko:

1. wyrok Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2015 roku (V CSK 217/14), na którym powód opierał swoje stanowisko w trakcie prowadzonego postępowania i który wpisywał się w utrwaloną, dotychczasową linię orzeczniczą, zgodnie z którą każdy przypadek wyłączający odpowiedzialność powinien być badany pod kątem przesłanek i zasad odpowiedzialności wynikających z art. 827 § 1 k.c.;
2. wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2021 roku (IV CSKP 45/21), który został wydany w trakcie prowadzonego postępowania, na którym oparł się Sąd Okręgowy oraz Sąd Apelacyjny i który stanowi wyłom w dotychczasowym podejściu do kwestii interpretacji art. 805 § 1 w zw. z art. 807 § 1 k.c., art. 827 § 1 oraz art. 58 § 1 k.c. i zgodnie z którym w sytuacji, gdy na podstawie analizy OWU AC sąd ustalił, że zdarzeniem ubezpieczeniowym objętym ochroną w razie kradzieży pojazdu, była jedynie sytuacja, w której w chwili kradzieży w samochodzie nie znajdowały się kluczyki i dokumenty wozu, to dopiero w przypadku wystąpienia tak określonego zdarzenia powstawał obowiązek zapłaty odszkodowania oraz wchodzi w rachubę rozważanie przesłanek zastosowania art. 827 § 1 k.c.”

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie zachodzi potrzeba wykładni wskazanych przez niego przepisów prawa. Z treści OWU wynika bowiem wyraźne postanowienie zwalniające ubezpieczyciela od odpowiedzialności za szkodę będącą skutkiem kradzieży pojazdu, w myśl którego ubezpieczyciel nie odpowiada jeżeli „klucze (urządzenia służące do otwarcia pojazdu) lub dokumenty pojazdu nie były zabezpieczone poza pojazdem przed dostępem osób niepowołanych, chyba że zostały one utracone wskutek rozboju” (§ 11 ust. 1 pkt 3 lit c).

Taki sposób dokonania wykładni ogólnych warunków kwestionowanej umowy jest zgodny z zasadami wyrażonymi w art. 65 k.c. oraz z najnowszym

orzecnictwem Sądu Najwyższego wydawanym w podobnych stanach faktycznych (zob. np. wyrok SN z 13 maja 2021 r., IV CSKP 45/21, OSNC 2022, nr 2, poz. 18 oraz przytoczone tam orzeczenia, postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 2022 r., I CSK 3616/22).

Nie ma zatem potrzeby dokonywania wykładni przepisów powszechnie obowiązujących wynikających z Kodeksu cywilnego, w szczególności odnoszących się do rażącego niedbalstwa.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]